Agatha Christie

Afacerea „Pechinezul”

— Ceva interesant în dimineața aceasta, Miss Lemon?

— Întrebă a doua zi când intră în birou.

Avea încredere în Miss Lemon. Era o femeie lipsită de imaginație, dar avea instinct. Ceea ce ea considera demn de luat în seamă era, de obicei, demn de luat în seamă. Era născută secretară.

— Mai nimic, domnule Poirot. Doar o scrisoare care cred că v-ar interesa. Am pus-o deasupra.

— Şi despre ce e vorba?

— De la un bărbat care vrea să cercetați dispariția pechinezului nevestei.

Poirot se opri cu piciorul în aer. Aruncă o privire plină de reproş lui Miss Lemon. Ea însă nu observă, începuse să bată la maşină. Bătea cu precizia şi cadența unei mitraliere.

Poirot era bulversat; bulversat şi amărât. Miss Lemon, eficienta Miss Lemon, îl dezamăgise! Un pechinez! Mai ales visul pe care-l avusese noaptea trecută. Părăsea Palatul Buckingham după ce fusese felicitat şi i se mulțumise personal, când valetul venise şi-i adusese ciocolata.

Îi stăteau pe limbă cuvinte pline de venin. Nu le rosti însă pentru că, grație vitezei şi zelului cu care bătea la maşină, Miss Lemon tot nu le-ar fi auzit.

Agatha Christie

Afacerea „Pechinezul”

— Ceva interesant în dimineaţa aceasta, Miss Lemon?

— Întrebă a doua zi când intră în birou.

Avea încredere în Miss Lemon. Era o femeie lipsită de imaginaţie, dar avea instinct. Ceea ce ea considera demn de luat în seamă era, de obicei, demn de luat în seamă. Era născută secretară.

— Mai nimic, domnule Poirot. Doar o scrisoare care cred că v-ar interesa. Am pus-o deasupra.

— Şi despre ce e vorba?

— De la un bărbat care vrea să cercetaţi dispariţia pechinezului nevestei.

Poirot se opri cu piciorul în aer. Aruncă o privire plină de reproş lui Miss Lemon. Ea însă nu observă, începuse să bată la maşină. Bătea cu precizia şi cadenţa unei mitraliere.

Poirot era bulversat; bulversat şi amărât. Miss Lemon, eficienta Miss Lemon, îl dezamăgise! Un pechinez! Mai ales visul pe care-l avusese noaptea trecută. Părăsea Palatul Buckingham după ce fusese felicitat şi i se mulţumise personal, când valetul venise şi-i adusese ciocolata.

Îi stăteau pe limbă cuvinte pline de venin. Nu le rosti însă pentru că, graţie vitezei şi zelului cu care bătea la maşină, Miss Lemon tot nu le-ar fi auzit.

Cu un mormăit de dezgust culese scrisoarea de deasupra micului teanc aflat la marginea biroului.

Da, era exact ce spusese Miss Lemon. O adresă din City, o scrisoare scurtă şi fără înfloriturі, o scrisoare de afaceri.

Subiectul: răpirea unui pechinez. Un căţel din aceia cu ochii bulbucaţi, jucăria super-răsfăţată a vreunei cucoane bogate. Poirot încreţi buzele în timp ce citea.

Nimic neobişnuit. Nimic straniu. Ba da, da, un mic amănunt, Miss Lemon a avut dreptate. Un mic amănunt într-adevăr ciudat.

Hercule Poirot se aşează. Citi scrisoarea încet, cu atenţie. Nu era cazul pe care şi-l dorea, nu era genul de caz pe care şi-l promisese. Nu era nici pe departe un caz important. Era chiar cu totul lipsit de importanţă. Nu era – şi aici era baza obiecţiei sale – o „muncă a lui Hercule”.

Din nefericire era curios. Da, realmente curios.

Ridică vocea ca să se facă auzit de Miss Lemon în ciuda zgomotului maşinii de scris.

— Sună-l pe sir Joseph Hoggin – spuse – şi aranjază-mi o întâlnire la el la birou, aşa cum propune.

Ca de obicei, Miss Lemon avusese dreptate.

— Sunt un om cinstit, domnule Poirot.

— Spuse sir Joseph Hoggin.

Hercule Poirot făcu un gest evaziv care sugera (dacă voiai s-o iei aşa) admiraţia pentru situaţia solidă a carierei lui sir Joseph şi aprecierea modestiei cu care acesta vorbea despre sine. Dar putea fi şi dispreţul pentru o astfel de afirmaţie. În orice caz, nu dădea glas gândului ascuns al lui Poirot, şi anume acela că sir Joseph era, în cea mai obişnuită accepţie a cuvântului, un om urât. Ochii lui Hercule Poirot se opriră în mod critic asupra fălcilor umflate, ochilor porcini, nasului borcănat şi asupra gurii cu buze strânse. Efectul general îi amintea de ceva sau de cineva, dar pentru moment nu-şi putea da seama. Amintirea pâlpâia vag. Cu mult timp în urmă, în Belgia, ceva sigur în legătură cu săpunul.

Sir Joseph continua:

— Să n-o mai lungim. N-am luat-o razna. Domnule Poirot, multă lume ar lăsa treaba baltă. Ar uita-o ca pe o datorie

veche. Dar Joseph Hoggin nu procedează aşa. Sunt un om bogat şi, ca să zic aşa, nu două sute de lire contează.

— Vă felicit, strecură încet Poirot.

— Eh?

Sir Joseph se opri o clipă. Ochii mici se apropiară şi mai mult. Apoi reluă:

— Asta nu înseamnă că am obiceiul să arunc cu banii. Ceea ce doresc, plătesc. Plătesc însă preţul pieţei, nici un ban mai mult.

— Vă daţi seama – spuse Poirot – că onorariul meu va fi mare.

— Da, da, dar asta – sir Joseph îl privi cu şiretenie – este o chestiune fără importanţă.

— Eu nu mă tocmesc. Sunt un expert. Pentru serviciile unui expert trebuie să plătiţi.

— Ştiu – spuse sir Joseph cu francheţe – dumneata eşti foarte priceput în astfel de afaceri. Am făcut cercetări şi mi s-a spus că sunteţi cel mai bun. Vreau să ajung la esenţa problemei şi nu să mă tocmesc. De aceea am apelat la dumneata.

— Aţi fost norocos.

Sir Joseph mârâi.

— Extrem de norocos – reluă Poirot pe un ton hotărât. Sunt, fără falsă modestie, la apogeul carierei mele. De altfel intenţionez să mă retrag, să trăiesc la ţară, să călătoresc din când în când ca să văd lumea, ori, poate, să-mi cultiv grădina dând o atenţie deosebită îmbunătăţirii dovlecelului. Magnifice legume, dar lipsite de aromă. De fapt nu asta vreau să spun. Doresc doar să vă comunic că, înainte de retragere, accept 12 cazuri, nici mai mult nici mai puţin, „Muncile lui Hercule”, autoimpuse, dacă pot spune aşa. Cazul dumneavoastră, sir Joseph, este primul dintre ele. Am fost atras de acest caz – suspină el.

— De izbitoarea lui lipsă de importanţă.

— Importanţă?

— Interveni sir Joseph.

— Lipsă de importanţă am spus. S-a apelat la mine în nenumărate cazuri: să cercetez crime, morţi subite, jafuri, furturi de bijuterii. Este pentru prima oară când sunt solicitat să-mi pun în valoare talentul ca să elucidez răpirea unui căţel.

— Mă surprinde – mormăi sir Joseph – aş fi zis că nu se mai termină cu bârâielile femeilor legate de dispariţia diverşilor căţei.

— E adevărat. Dar este pentru prima oară când sunt solicitat de soţ într-un asemenea caz.

Sir Joseph îşi îngustă ochii admirativ:

— Încep să înţeleg de ce mi-ai fost recomandat dumneata. Eşti un tip şiret, domnule Poirot.

— Ce-ar fi să-mi povestiţi faptele – murmură Poirot. Când a dispărut câinele?

— Acum exact o săptămână.

— Şi, bănuiesc, soţia dumneavoastră este disperată.

Sir Joseph se holbă la el şi spuse:

— Nu înţelegi? Câinele a fost înapoiat!

— Înapoiat? Permiteţi-mi să-ntreb atunci, care-i rolul meu aici.

Sir Joseph se înroşi de furie:

— Pentru că, să fiu al dracului, dacă vreau să fiu escrocat! Iată de ce, domnule Poirot, am să vă spun întreaga tărăşenie. Câinele a fost furat acum o săptămână, şterpelit în Kensington Garden, pe când era la plimbare cu doamna de companie a nevesti-mi. A doua zi, nevestei mele i s-au pretins 200 de lire. Ce ziceţi de asta – 200 de lire! Pentru blestemata aia de brută mică şi schelălăitoare, care ţi se încurcă mereu printre picioare.

— Natural că n-aţi aprobat plata unei asemenea sume – murmură Poirot.

— Sigur că nu, mai bine zis n-aş fi aprobat dacă aş fi ştiut! Milly, soţia mea, ştia asta foarte bine. Nu mi-a spus nimic. A trimis pur şi simplu banii, în bancnote de o liră, aşa cum se cerea în scrisoare, la adresa indicată.

— Şi câinele a fost înapoiat?

— Da. Chiar în seara aceea a sunat soneria şi bruta aia mică se afla pe treptele de la intrare. Prin apropiere nici picior de om.

— Clar. Continuaţi!

— Apoi, bineînţeles că Milly mi-a mărturisit ce făcuse, iar eu mi-am cam pierdut cumpătul. M-am calmat însă la scurt timp – fapta fusese comisă şi, în fond, nu te poţi aştepta de la o femeie să procedeze cu mai mult bun simţ – şi aş putea spune că aş fi lăsat totul să treacă de la mine dacă n-ar fi fost întâlnirea de la club cu Samuelson.

— Da?

— Afurisit să fiu dacă banda asta nu e al dracului de eficientă!

Exact acelaşi lucru l-a păţit şi el. 300 de lire au stors de la nevastă-sa. Ei bine, asta-i cam prea de tot! Am hotărât că lucrurile nu mai pot să meargă aşa. Am trimis după dumneata.

— Dar lucrul cel mai bun (şi cel mai puţin costisitor) ar fi fost să chemaţi poliţia.

Sir Joseph îşi frecă nasul şi spuse:

— Sunteţi căsătorit, domnule Poirot?

— Ferească sfântul, n-am avut fericirea.

— Hm, mormăi sir Joseph, n-ai mai fi vorbit de fericire dac-ai fi fost şi ai fi aflat că femeile sunt nişte creaturi ciudate. Nevastă-mea se isterizează la simpla pomenire a cuvântului poliţie. I-a intrat în cap că preţiosul Shan Tung va păţi cine ştie ce dacă merg la poliţie. Nici nu vrea să audă. Aş zice că nici pe dumneata nu te vede cu ochi buni. Dar am fost ferm şi, în cele din urmă, a acceptat. Ţineţi însă seama că ei nu-i place chestia asta.

— Observ – murmură Poirot – că sunt într-o situaţie cam delicată. Poate s-ar schimba situaţia dacă aş vedea-o pe soţia dumneavoastră pentru a obţine câteva amănunte de la ea, asigurând-o în acelaşi timp că favoritul ei va fi în siguranţă.

Sir Joseph aprobă şi se ridică în picioare.

— Vă voi conduce chiar acum cu maşina.

Într-un salon mare şi călduros stăteau două femei.

Când sir Joseph şi Hercule Poirot intrară, un mic pechinez le sări înainte lătrând furios, încurcându-se periculos printre picioarele lui Poirot.

— Shan, Shan, vino aici! Vino la mama, iubiţel! Ridică-l, Miss Carnaby!

Cealaltă femeie sări grăbită, iar Hercule Poirot murmură:

— Un adevărat leu…

Cu răsuflarea tăiată, cea care-l culesese pe Shan Tung aprobă.

— Da, într-adevăr, un bun câine de pază. Nu se teme de nimic şi de nimeni. Un băieţel adorabil.

După ce făcu prezentările de rigoare, sir Joseph spuse:

— Domnule Poirot, vă las să vă faceţi treaba şi cu o înclinare a capului părăsi încăperea.

Doamna Hoggin era o femeie solidă, cu părul de un roşu stins. Doamna de companie, nervoasa Miss Carnaby, era durdulie şi prietenoasă, între patruzeci şi cincizeci de ani. O trata pe lady Hoggin cu mare respect şi era evident înfricoşată de aceasta.

— Povestiţi-mi, lady Hoggin, toate împrejurările în care s-a petrecut abominabila crimă.

Lady Hoggin se înroşi.

— Sunt fericită să vă aud vorbind aşa, domnule Poirot. Pentru că într-adevăr o crimă a fost. Pechinezii sunt foarte sensibili, ca nişte copii. Sărmanul Shan Tung ar fi putut muri de frică dacă nu de altceva.

Miss Carnaby interveni cu răsuflarea tăiată:

— A fost într-adevăr îngrozitor, îngrozitor.

— Vă rog să-mi povestiţi faptele!

— Ei bine, iată cum a fost: Shan Tung ieşise să-şi facă plimbarea obişnuită, în parc, cu Miss Carnaby.

— Oh, săraca de mine, a fost greşeala mea, interveni doamna de companie, cum am putut fi atât de proastă, de

neglijentă!

Lady Hoggin spuse acru:

— Nu vreau să-ţi reproşez nimic Miss Carnaby, dar sunt sigură că ar fi trebuit să fii mai atentă.

Poirot îşi mută privirea la doamna de companie:

— Cum s-a întâmplat?

Miss Carnaby izbucni volubilă şi agitată:

— A fost cu totul extraordinar, absolut extraordinar! Eram lângă aleea cu flori. Shan Tung mergea înainte, bineînţeles; alergase puţin prin iarbă şi mă pregăteam să mă întorc acasă, când, atenţia mi-a fost atrasă de un copilaş într-un căruţ, un copil atât de drăgălaş, zâmbitor, cu obrăjorii roz, cu bucliţe… N-am putut realmente să rezist să nu-i vorbesc bonei şi să n-o întreb câţi ani avea copilul, 17 luni mi-a răspuns, dar sunt sigură că n-am vorbit cu ea mai mult de un minut sau două, şi, brusc, am privit în jos şi Shan nu mai era. Lesa fusese tăiată.

— Dacă ţi-ai fi văzut de îndatoririle dumitale – interveni lady Hoggin – nimeni n-ar fi putut să se furişeze şi să-ţi taie lesa.

Miss Carnaby părea gata să izbucnească în lacrimi. Poirot spuse grăbit:

— Şi, după aceea ce s-a mai întâmplat?

— Am căutat peste tot. Am strigat. Am întrebat pe paznicul parcului dacă văzuse pe cineva ducând în braţe un pechinez, dar nu observase nimic; şi nu mai ştiam ce să fac, aşa că am continuat să caut, dar, în cele din urmă, a trebuit să mă întorc acasă.

Miss Carnaby s-a oprit fără suflare. Poirot îşi putu imagina destul de bine scena care urmase.

— Apoi aţi primit scrisoarea?

Lady Hoggin reluă povestea.

— A doua zi dimineaţa, cu prima poştă. Scria că, dacă vreau să-l mai văd pe Shan Tung viu, trebuie să trimit 200 de lire, în bancnote de o liră, într-un pachet pe adresa căpitanului Curtis în Bloomsbury Road 38. Mai scria că,

dacă banii vor fi însemnaţi sau poliţia informată, atunci,. Ei bine, atunci lui Shan Tung i se vor tăia urechile şi coada.

Miss Carnaby începu să se smiorcăie.

— Îngrozitor, murmură – cât pot fi de cruzi oamenii!

— Scria – continuă lady Hoggin – că, dacă banii vor fi trimişi imediat, Shan Tung va fi înapoiat în aceeaşi seară viu şi nevătămat, dar că, dacă anunţ poliţia, Shan Tung va fi acela care va avea de suferit.

Miss Carnaby murmură cu ochii în lacrimi:

— Mi-e atât de teamă chiar şi acum, deşi bineînţeles că domnul Poirot nu e chiar de la poliţie.

— Vedeţi, domnule Poirot – interveni lady Hoggin îngrijorată – va trebui să fiţi foarte atent.

Hercule Poirot se grăbi să-i alunge îngrijorarea.

— Dar nu sunt de la poliţie. Cercetările mele vor fi foarte discrete. Puteţi fi sigură că Shan Tung va fi în deplină siguranţă. Vă garantez eu.

Amândouă doamnele părură uşurate de acest cuvânt magic.

— Aveţi scrisoarea? Întrebă Poirot.

Lady Hoggin clătină din cap:

— Nu. Mi s-a spus să pun scrisoarea alături de bani.

— Şi aşa aţi făcut?

— Da.

— Hm, păcat!

Miss Carnaby interveni vioi:

— Dar mai am lesa. S-o aduc?

Părăsi camera. Hercule Poirot profită de absenţa ei pentru a pune câteva întrebări pline de miez.

— Amy Carnaby… Oh, e foarte cumsecade. Suflet bun, deşi cam prostuţă. Am avut mai multe doamne de companie şi toate au fost la fel de proaste, proaste de tot. Dar Amy este devotată lui Shan Tung şi a fost teribil de afectată de întâmplare – era şi normal să fie – dacă umblă creanga după cărucioare în loc să vadă de micul sufleţel. Fetele

astea bătrâne sunt toate ia fel, sunt nebune după copii. Sunt convinsă că nu are nimic de-a face cu răpirea.

— Nu pare să aibă – fu de acord Poirot. Totuşi câinele a dispărut când era sub supravegherea ei, deci trebuie să ne convingem de onestitatea ei. E de mult la dumneavoastră?

— Aproape un an. A avut referinţe excelente. A fost la lady Hartingfield până la moartea acesteia, zece ani, cred. După asta şi-a îngrijit pentru un timp sora invalidă. Este într-adevăr un om bun, dar tare prostuţă, cum v-am mai spus, Amy Carnaby se întoarse chiar în acel moment, gâfâind uşor, aducând o lesă tăiată, pe care i-o înmâna lui Poirot în modul cel mai solemn, privindu-l plină de speranţă.

Poirot se uită cu atenţie.

— Mais oui, a fost într-adevăr tăiată.

Cele două femei îl priveau nesigure.

— O voi păstra – zise Poirot.

Solemn, o puse în buzunar. Cele două femei răsuflară uşurate. Făcuse exact ceea ce se aşteptau de la el.

Era în obiceiul lui Poirot să nu lase nimic neverificat.

Deşi părea improbabil ca Miss Carnaby să fie altceva decât femeia prostuţă şi cam slabă de minte care se arăta, Poirot. Făcu în aşa fel încât să pună câteva întrebări unei doamne destul de lipsite de amabilitate, nepoata defunctei lady Hartingfield.

— Amy Carnaby – spuse Miss Maltravers – sigur, mi-o amintesc perfect. Avea suflet bun şi i se potrivea mătuşii Julia ca o mănuşă. Devotată câinilor şi excelentă la citit cu voce tare. Plină de tact, nu contrazicea niciodată un om bolnav. Dar ce i s-a întâmplat? Sper că n-are nici un fel de necazuri. I-am dat referinţe cam acum un an pentru o doamnă… Un nume care începe cu H.

Poirot îi explică în grabă că Miss Carnaby era încă pe postul ei. Avusese însă nişte necazuri cu un câine pierdut.

— Amy Carnaby e nebună după câini. Mătuşa mea a avut un pechinez. I s-a lăsat ei când a murit şi Amy era cu totul

îndrăgostită de el. Cred că i s-a rupt inima când a murit. Da, da, un suflet bun… Deşi nu tocmai o intelectuală.

Hercule Poirot fu de acord că Miss Carnaby n-ar fi putut în nici un caz fi numită o intelectuală.

Următoarea grijă a lui Poirot a fost să-l descopere pe îngrijitorul parcului căruia i se adresase Miss Carnaby în acea după-amiază fatală. Reuşi fără nici o dificultate. Omul îşi amintea incidentul.

— O doamnă între două vârste, destul de solidă, arăta bine, îşi pierduse pechinezul. O cunoşteam bine, din vedere, venea adeseori cu căţelul. Am văzut-o cu el. Era distrusă când l-a pierdut. A venit la mine să afle dacă am zărit pe cineva cu un pechinez! Asta-i bună! Parcul e plin de câini de toate felurile: terrieri, pechinezi, câini de-ăia nemţeşti ca nişte cârnaţi, chiar şi Barzaia, avem de toate. Eu n-aş putea deosebi un pechinez de altul.

Hercule Poirot dădu gânditor din cap.

Apoi plecă spre Bloomsbury Road.

Numerele 38, 39, 40 aparţineau toate hotelului Balaclava, Poirot urcă scările şi împinse uşa de la intrare. Era întuneric şi mirosea a varză şi a scrumbie afumată de la micul dejun. La stânga, o masă de mahon cu o crizantemă tristă pe ea. Deasupra mesei era o etajeră mare pe care se aflau îngrămădite scrisorile. Poirot privi gânditor câteva minute. Împinse uşa din dreapta sa. Dădea într-un fel de hol cu mese mici şi scaune acoperite cu creton în culori triste. Trei doamne în vârstă şi un bătrân cu înfăţişare neîngrijită ridicară capetele şi se uitară la intrus cu priviri răuvoitoare. Hercule Poirot roşi şi se retrase.

Merse mai departe pe coridor şi ajunse la casa scării. La dreapta se ramifica un alt coridor, în unghi drept către ceea ce era cu siguranţă sala de mese. Puţin mai departe, pe coridor era o uşă pe care scria „Birou”. În aceasta bătu Poirot. Neprimind nici un răspuns, deschise uşa şi privi înăuntru. În cameră se afla un birou mare acoperit cu

hârtii, dar nu era nimeni înăuntru. Se retrase închizând uşa în urma lui. Intră în sala de mese.

Aici, o fată cu înfăţişare tristă, într-un şorţ murdar, îşi târşâia picioarele în jurul mesei, ducând un coş din care scotea şi aranja pe masă furculiţe şi cuţite.

— Scuzaţi, pot s-o văd pe doamna directoare?

Fata îl privi cu ochii lipsiţi de expresie.

— N-am idee.

— Nu e nimeni în birou.

— Aha, n-am idee unde-ar putea fi.

— Poate – spuse Poirot insistent dar răbdător – ai putea să afli.

Fata suspină. După ce că avea o zi proastă, se vedea împovărată şi cu o sarcină în plus.

— Bine – spuse trist – să văd ce pot face.

Poirot îi mulţumi şi reveni în hol. Privea etajera pentru scrisori când un foşnet şi un miros puternic de violete de Devonshire anunţară sosirea directoarei.

Mrs. Harte era plină de bunăvoinţă.

— Îmi pare rău că n-am fost în birou. Căutaţi o cameră?

— Nu tocmai – murmură Poirot – mă întrebam dacă prietenul meu, căpitanul Curtis, a locuit recent la dumneavoastră.

— Curtis, căpitan Curtis, unde am mai auzit numele ăsta?

Poirot n-o ajută.

Ea clătină din cap afectată.

— Înseamnă că n-a stat la dumneavoastră.

— Nu. Cel puţin nu recent. Şi totuşi numele îmi este cunoscut. Aţi putea să-l descrieţi pe prietenul dumneavoastră?

— Ar fi cam dificil.

— Spuse Poirot, apoi continuă: cred că se mai întâmplă să primiţi scrisori pe adresa unora care nu locuiesc aici.

— Sigur că da.

— Şi cum procedaţi cu ele?

— Le păstrăm un timp. S-ar putea ca persoana să apară. Dacă se întâmplă însă ca scrisori sau pachete să zacă prea mult timp aici fără să le ceară nimeni, le returnăm poştei.

Hercule Poirot dădu gânditor din cap. Apoi spuse:

— Înţeleg. Problema stă cam aşa: am scris o scrisoare unui prieten la această adresă.

Faţa doamnei Harte se lumină.

— Asta explică totul! Trebuie să fi văzut numele pe plic. Dar avem atâţia ofiţeri în retragere care stau aici, ori sunt doar în trecere... Să mă gândesc!

Scrută oficiul.

— Acum nu-i aici – interveni Poirot.

— Probabil că a fost returnată. Îmi pare foarte rău. Sper că nu-i nimic important.

— Nu, nu era important.

Pe când se îndreapta spre uşă, domna Harţe îl învălui cu parfumul de violete.

— Dacă vine prietenul dumneavoastră?

— E foarte puţin probabil. Trebuie că am făcut o greşeală.

— Preţurile noastre sunt foarte rezonabile. Cafeaua de după cină este inclusă în preţ. Poate aţi vrea să vedeţi o cameră?

Poirot scăpă cu greu.

Salonul doamnei Samuelson era mai mare şi mai costisitor mobilat decât al doamnei Hoggin. Hercule Poirot se strecură ameţit printre măsuţe aurite şi statuete.

Doamna Samuelson era mai înaltă decât doamna Hoggin şi avea părul oxigenat. Pechinezul ei se numea Nanky Poo. Ochii iui bulbucaţi îl supravegheau pe Hercule Poirot cu aroganţă. Miss Keble, doamna de companie a doamnei Samuelson, era slabă şi costelivă, în timp ce Miss Carnaby era viguroasă, dar şi ea era volubilă şi gâfâia. Şi ea fusese blamată, ca şi Miss Carnaby, pentru dispariţia câinelui.

— Domnule Poirot, a fost ceva absolut uluitor! Totul s-a întâmplat într-o secundă. La Harrod's. O bonă m-a întrebat cât e ceasul... Şi era un copil frumos! O mică minune! Nişte

obrăjori roz! Se spune că bebeluşii din Londra nu au o culoare prea sănătoasă, dar sunt sigură…

— Ellen!

— Interveni doamna Samuelson.

Miss Keble roşi, se bâlbâi, apoi rămase tăcută.

Doamna Samuelson spuse acru:

— Şi în timp ce Keble se apleca deasupra căruciorului, cu care de altfel n-avea nimic de-a face, îndrăzneţul bandit tăia lesa şi dispărea cu Nanky Poo.

Miss Keble murmură cu ochii în lacrimi:

— Totul s-a petrecut într-o secundă. Când am privit în jur, „băieţelul" dispăruse… Rămăsese doar lesa atârnând de mâna mea. Poate vreţi să vedeţi lesa, domnule Poirot?!

— În nici un caz! Spuse Poirot grăbit. N-avea de gând să colecţioneze lese tăiate. Înţeleg – adăugă el – că aţi primit o scrisoare la scurt timp după întâmplare.

Povestea continuă ca şi cealaltă: scrisoarea, ameninţările cu violenţa asupra urechilor şi cozii lui Nanky Poo. Doar două lucruri erau diferite: suma de bani cerută, 300 de lire şi adresa la care trebuiau trimişi. De data aceasta erau adresaţi comandorului Blackleigh, la hotel Harrington, Kensington.

Doamna Samuelson continuă.

— Când Nanky Poo a fost din nou acasă, sănătos, m-am dus eu însămi la faţa locului. Trei sute de lire sunt totuşi trei sute de lire.

— Evident.

— Chiar primul lucru pe care l-am văzut a fost scrisoarea mea pe un fel de etajeră, în hol. Pe când o aşteptam de directoare, am strecurat-o în poşetă. Din nefericire…

— Din nefericire când aţi deschis-o nu conţinea decât foi albe de hârtie.

— Cum de v-aţi dat seama?

— Tresări doamna Samuelson.

Poirot ridică din umeri.

— Este evident, chère madame, că hoţul a avut grijă să ia banii înainte de a vă fi înapoiat câinele. A înlocuit banii cu hârtii şi l-a pus la loc, ca nu cumva să se observe lipsa plicului.

— Nici un comandor Blackleigh n-a stat vreodată la acel hotel.

Poirot zâmbi.

— Şi bineînţeles că soţul meu a fost extrem de supărat. De fapt, când a aflat, s-a făcut livid,. Absolut livid.

— Dar nu… hm,. Nu l-aţi consultat înainte de a expedia banii?

— Sigur că nu!

— Spuse hotărât doamna Samuelson.

Poirot privi întrebător. Doamna explică.

— N-aş fi riscat nici un moment. Bărbaţii reacţionează atât de ciudat când e vorba de bani. Jacob ar fi insistat să mergem la poliţie. Nu puteam risca aşa ceva. Drăguţul de Nanky Poo! Putea să i se întâmple orice! Sigur, a trebuit să-i spun soţului meu, după aceea, pentru că eram nevoită să-i explic de ce am scos banii de la bancă.

— Chiar aşa, chiar aşa…

— Murmură Poirot.

— Şi-ntr-adevăr, niciodată nu l-am văzut aşa de furios – spuse doamna Samuelson aranjându-şi superba brăţară cu diamante şi răsucindu-şi inelele pe degete. El nu se gândeşte decât la bani.

Hercule Poirot urcă cu liftul până la biroul lui sir Hoggin. Trimise cartea de vizită şi i se spuse că sir Joseph este ocupat pentru moment, dar că îl va primi îndată.

O blondă semeaţă ieşi după un timp din biroul lui sir Joseph cu braţele pline de hârtii. Aruncă ciudatului omuleţ o privire plină de dispreţ şi trecu mai departe.

Sir Joseph şedea în spatele impunătorului birou de mahon. Avea urme de ruj pe bărbie.

— Ei bine, domnule Poirot? Luaţi loc. Aveţi ceva să-mi comunicaţi?

— Întreaga afacere – spuse Poirot – este de o simplitate fermecătoare. De fiecare dată banii au fost trimişi la o pensiune sau la un hotel particular, din acelea unde nu există portar sau recepţioner, şi unde un mare număr de oaspeţi vin şi pleacă. Nimic nu e mai uşor decât să intri şi să iei o scrisoare de pe etajeră şi să pleci cu ea sau să înlocuieşti banii cu foi de hârtie şi să pui scrisoarea la loc. Iată de ce în fiecare caz orice urmă se-ntrerupe brusc.

— Vrei să spui că n-ai nici cea mai mică idee asupra autorului?

— Ba am câteva idei. Îmi trebuie câteva zile să le verific.

Sir Joseph îl privi curios.

— Bună treabă! Deci n-ai nimic să-mi spui.

— Vă voi spune la dumneavoastră acasă.

— Dacă vei rezolva cazul, va fi realmente o treabă de maestru.

— Nici nu se pune problema eşecului. Hercule Poirot nu dă greş niciodată.

Sir Joseph privi la omuleţul din faţa lui şi rânji.

— Eşti foarte sigur de dumneata, nu-i aşa?

— Absolut sigur! Şi absolut întemeiat.

— Nu mai spune! Sir Joseph se lăsă pe spate în fotoliu. Mândria ţine până la cădere.

Hercule Poirot stătea în faţa radiatorului electric (forma scrupulos geometrică a acestuia îi dădea fiori de satisfacţie) instruindu-şi valetul, care, de fapt, nu era numai valet, ci un adevărat fac-totum.

— Ai înţeles, Georges?

— Perfect, domnule.

— Mai probabil un apartament sau o căsuţă. Şi trebuie să fie într-un anumit perimetru. La sud de parc, la răsărit de biserica Kensington, la apus de Knightsbridge Barracks şi la nord de Fulham Road.

— Am înţeles perfect, domnule!

— Un mic caz drăgălaş. Dovada unui evident talent organizatoric. Sigur, mai este şi surprinzătoarea

invizibilitate a „protagonistului”, „Leul din Nemeea” în carne şi oase, dacă aş putea să zic aşa. Da, da, un caz micuţ şi interesant. Aş vrea să pot fi de partea clientului meu, dar seamănă supărător de mult cu fabricantul de săpun din Liège care şi-a omorât soţia ca să se însoare cu blonda lui secretară. Unul dintre primele mele succese.

Georges dădu din cap şi spuse grav:

— Blondele astea, domnule, dau numai bătăi de cap.

Trecuseră trei zile, când nepreţuitul Georges rosti grav:

— Iată adresa, domnule!

Hercule Poirot luă bucata de hârtie ce i se înmâna.

— Excelent, bunul meu Georges! Şi în care zi a săptămânii?

— Joi, domnule.

— Joi?! Astăzi, spre norocul nostru, este tocmai joi. Nu mai amânăm nici un moment.

Douăzeci de minute mai târziu, Hercule Poirot urca scările unui bloculeţ obscur, ascuns pe o alee care ducea spre o clădire impunătoare. Rosholm Mansion 10 avea trei etaje şi lift nu exista. Poirot se chinui urcând jur-împrejurul scării înguste care se încolăcea ca un tirbuşon. Se opri să-şi tragă sufletul la ultimul etaj şi din spatele uşii de la numărul 10 un sunet inedit rupse tăcerea: lătratul nervos al unui câine.

Hercule Poirot dădu din cap zâmbind uşor. Apoi sună.

Lătratul se înteţi, se auziră paşi, uşa se deschise. Miss Amy Carnaby se dădu înapoi ducându-şi mâna la piept.

— Permiteţi? Întrebă Hercule Poirot şi intră fără să mai aştepte răspunsul.

În dreapta se vedea uşa deschisă a salonului şi Hercule Poirot intră.

Printre mobile se găsea acolo şi o fiinţă omenească, o femeie în vârstă stătea întinsă pe sofaua trasă lângă foc. Când Poirot apăru, pechinezul sări de pe sofa şi se îndreptă spre el lătrând bănuitor.

— Aha, iată-l pe actorul principal! Te salut, micule prieten!

Se aplecă să-l mângâie. Câinele adulmecă privindu-l cu ochi inteligenţi.

Miss Carnaby spuse abia auzit:

— Deci, ştiţi.

Hercule Poirot dădu din cap.

— Da, ştiu. Privi la fameia de pe sofa. Sora dumitale, cred.

— Da.

— Spuse Miss Carnaby mecanic – Emily, acesta este… Acesta este domnul Poirot.

Emily Carnaby suspină, iar Amy Carnaby zise:

— Augustus…

Pechinezul privi spre ea, dădu din coadă, apoi întoarse privirea către mâna lui Poirot. Dădu iar din coadă.

Încet, Poirot ridică pechinezul şi apoi luă loc cu el pe genunchi.

— Am capturat deci Leul din Nemeea. Mi-am îndeplinit însărcinarea.

Miss Carnaby îşi drese vocea.

— Ştiţi chiar totul?

— Cred – dădu Poirot din cap. Dumneata ai organizat toată afacerea, cu Augustus ca ajutor. Luaţi pechinezul doamnei la obişnuita plimbare, îl aduceaţi aici şi mergeaţi în parc cu Augustus. Îngrijitorul parcului vă vedea cu un pechinez, ca de obicei. Bona, dacă o vom găsi vreodată, ar declara că eraţi cu un pechinez atunci când vorbeaţi cu ea. Apoi, pe când stăteaţi de vorbă, tăiaţi lesa şi Augustus, antrenat de dumneata, fugea imediat acasă. Câteva minute mai târziu dădeaţi alarma spunând că v-a fost furat câinele.

Urmă o pauză. Apoi Miss Carnaby se îndreptă şi spuse cu demnitate oarecum patetică:

— Da, este absolut exact. N-am nimic de spus.

Femeia de pe sofa începu să plângă încet.

— Chiar nimic, mademoiselle?

— Nimic – întări Miss Carnaby. Sunt hoaţă şi am fost descoperită.

— Nimic de spus în apărarea dumneavoastră?

— Insistă Poirot.

Pete roşi apărură brusc pe obrajii albi ai lui Amy Carnaby.

— Nu regret nimic din ce-am făcut. Cred că sunteţi un om bun, domnule Poirot, şi că eventual aţi putea înţelege. Ştiţi, mi-a fost îngrozitor de frică.

— Frică?!

— Da, cred că este destul de greu pentru un bărbat să priceapă. Eu nu sunt o femeie deşteaptă, n-am mai făcut niciodată nimic de felul acesta, îmbătrânesc şi sunt foarte înspăimântată de viitor. N-am putut economisi nimic, cum aş fi vrut, căci a trebuit să am grijă de Emily, îmbătrânesc şi devin din ce în ce mai nepricepută, încât nu va mai avea nimeni nevoie de mine. Toată lumea doreşte un om tânăr, strălucitor. Eu cunosc o mulţime de femei ca mine: nimeni n-are nevoie de tine, locuieşti într-o cameră cu chirie şi n-ai nici foc, nici căldură şi nici măcar destulă mâncare şi, în cele din urmă, n-ai nici cu ce plăti chiria. Sunt aziluri, sigur, dar nu e uşor să intri acolo dacă n-ai prieteni influenţi şi eu n-am. Suntem multe în situaţia asta, nişte amărâte doamne de companie, neinstruite, nefolositoare, cu nici o altă perspectivă decât o frică îngrozitoare.

Vocea îi tremura.

— Aşa că ne-am adunat câteva, iar eu m-am gândit la soluţia asta. Totul a pornit de la Augustus. Pentru multă lume pechinezii sunt toţi la fel (aşa credem şi despre chinezii înşişi). Ridicol, bineînţeles. Cel care se pricepe nu-l poate confunda pe Augustus cu Nanky Poo sau Shan Tung, ori cu oricare alt pechinez. Este de departe mai inteligent şi mult mai frumos, dar, aşa cum am spus,pentru multă lume un pechinez e doar un pechinez şi atât. Augustus mi-a dat ideea asta, plus faptul că foarte multe femei bogate au câini pechinezi.

— Trebuie să fi fost o afacere profitabilă – spuse Poirot zâmbind palid. Câte sunteţi în „asociaţie”? Sau poate e mai bine să întreb câte operaţiuni de felul acesta aţi dus la bun sfârşit.

— Shan Tung a fost a şaisprezecea – spuse simplu Miss Carnaby.

— Vă felicit – zise Poirot ridicând din sprâncene – organizarea trebuie să fi fost excelentă.

— Amy a fost întotdeauna o bună organizatoare – spuse Emily Carnaby. Tatăl nostru, fost vicar la Kellington, în Essex, spunea întotdeauna că Amy are geniu organizatoric. Ea organiza serbările, tombolele ori alte treburi de genul acesta.

— Sunt întru totul de acord – spuse Poirot cu o mică înclinare a capului. Ca infractoare, mademoiselle, eşti printre cei mai buni.

— Infractoare! Oh, doamne! Strigă Amy Carnaby. De fapt, bănuiesc că sunt, dar nu m-am simţit niciodată aşa.

— Dar cum v-aţi simţit?

— Sigur, aveţi dreptate. Am călcat legea. Dar ştiţi,. Cum să vă explic? Aproape toate aceste doamne care ne angajează sunt foarte rele şi antipatice. Lui lady Hoggin, de exemplu, puţin îi pasă ce-mi spune. A zis că tonicul ei nu este bun şi practic m-a acuzat că i-l falsific. Şi multe altele de genul acesta. Este realmente foarte, foarte neplăcut. Şi faptul că nu poţi să-i răspunzi ori să-i spui nimic te face să te chinui şi mai tare, mă înţelegeţi…

— Înţeleg, zise Poirot.

— Şi să vezi banii risipiţi atât de inutil… la fel de neplăcut. Iar sir Joseph, care uneori povesteşte despre vreo lovitură pe care a dat-o în City, ce-mi pare, sigur eu am doar un creier de femeie şi nu mă pricep la finanţe, de-a dreptul necinstită. Ştiţi, domnule Poirot, toate acestea, toate m-au tulburat şi am simţit că trebuie să iau ceva bani de la aceşti oameni, care, de fapt, nici nu le vor simţi lipsa şi care nici n-au fost scrupuloşi, când i-au adunat. De fapt, nu mi se pare că am greşit deloc.

— Un Robin Hood modern – murmură Poirot. Spuneţi-mi, Miss Carnaby, aţi fi pus vreodată în aplicare ameninţările din scrisori?

— Ameninţări?

— Aţi fi mutilat căţeluşii, aşa cum spuneaţi în scrisori?

Miss Carnaby îl privi cu oroare.

— Sigur că nu! Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Era doar o figură de stil.

— Foarte artistic! A mers.

— Bineînţeles, eram sigură c-o să meargă. Ştiu ce-aş fi simţit eu pentru Augustus şi, bineînţeles, trebuia să fiu sigură că aceste doamne îşi vor anunţa soţii numai după ce vor plăti. Planul a mers minunat de fiecare dată. În nouă cazuri din zece chiar doamnele de companie au fost trimise să expedieze banii. De obicei abueam plicul, îi deschideam şi înlocuiam banii cu hârtii. O dată sau de două ori păgubaşele au expediat singure banii. Atunci a trebuit să mergem la hotel să luăm scrisoarea. Dar şi asta era foarte simplu.

— Şi figura cu bona este tot o figură de stil? A existat o asemenea bonă?

— Vedeţi, domnule Poirot, domnişoarele bătrâne sunt considerate nebune după copii. Părea absolut natural ca ele să fie într-atât de absorbite de un bebeluş, încât să nu observe nimic în jurul lor.

— Psihologia dumitale este excelentă, iar organizarea de prima clasă, şi, pe deasupra, sunteţi şi o foarte bună actriţă. Reprezentaţia pe care aţi dat-o când am discutat cu lady Hoggin a fost ireproşabilă. Poate că sunteţi ceea ce se numeşte neinstruită, dar nimic nu i se poate reproşa inteligenţei dumneavoastră.

Miss Carnaby zâmbi palid.

— Şi totuşi am fost prinsă, domnule Poirot.

— Numai de către mine. Acest lucru era inevitabil. Când am vorbit cu Mrs. Samuelson mi-am dat seama că răpirea lui Shan Tung făcea parte dintr-o serie. Aflasem deja că aţi moştenit un pechinez şi că aveţi o soră bolnavă. A trebuit doar să-i cer nepreţuitului meu valet să afle un mic apartament situat într-o anume zonă, ocupat de o doamnă

bolnavă care are un pechinez şi o soră care o vizitează o dată pe săptămână, în ziua ei liberă. A fost simplu.

Amy Carnaby se ridică.

— Aţi fost foarte abil, domnule Poirot, şi aceasta mă determină să vă cer o favoare. Ştiu că nu pot scăpa de pedeapsă. Bănuiesc că voi fi trimisă la închisoare. Dacă puteţi, domnule Poirot, evitaţi pe cât se poate publicitatea. Ar fi atât de neplăcut pentru biata Emily şi pentru cei care m-au cunoscut înainte. N-aş putea merge la închisoare sub un nume fals? Sau asta este o aberaţie?

— Cred că pot face chiar mai mult. Întâi însă trebuie să stabilim un lucru: această afacere trebuie să înceteze. Să înceteze dispariţia câinilor. Gata cu asta!

— Da, sigur că da!

— Şi banii pe care i-aţi luat de la lady Hoggin trebuie daţi înapoi.

Amy Carnaby traversă camera, deschise sertarul biroului şi se întoarse cu un teanc de bancnote pe care i-l dădu lui Poirot.

Poirot luă banii şi îi numără. Se ridică.

— Cred că este posibil să-l conving pe sir Joseph să renunţe la orice acuzaţie.

— Oh, domnule Poirot!

Amy Carnaby îşi lovi palmele. Emily scoase un strigăt de bucurie. Augustus lătră şi dădu din coadă.

— În ce te priveşte – se adresă Poirot căţelului – există un lucru pe care aş vrea să mi-l poţi da: mantaua care te face invizibil şi de care am mare nevoie. În toate aceste cazuri nimeni n-a bănuit nici un moment că există şi un al doilea câine. Augustus avea pielea de leu care-l făcea invizibil.

— Potrivit legendei, domnule Poirot, pechinezii au fost pe vremuri lei. Şi şi-au păstrat încă inima de leu.

— Augustus este căţelul lăsat de lady Hartingfield şi care a fost crezut mort. Nu v-aţi temut niciodată să-l lăsaţi să vină singur acasă?

— Oh, nu, domnule Poirot, Augustus este foarte deştept. L-am antrenat cu grijă.

Sir Joseph îl primi pe Hercule Poirot în biroul său.

— Ei bine, domnule Poirot, ia să vedem dacă nu te-ai lăudat degeaba.

— Să vă pun întâi o întrebare, începu Poirot, aşezându-se. Cunosc infractorul şi cred că pot produce destule probe pentru a putea fi condamnat. Dar în acest caz mă îndoiesc că aţi putea recupera banii.

— Să nu-mi recuperez banii?! Sir Joseph se făcu stacojiu.

— Eu însă nu sunt poliţist – reluă Poirot. Eu lucrez în acest caz numai în interesul dumneavoastră. Cred că pot recupera banii, dacă nu va mai fi nici un proces.

— Eh, mârâi sir Joseph, să mă gândesc puţin.

— Este la latitudinea dumneavoastră; din punct de vedere etic, ar trebui să acuzaţi în interesul societăţii. Mulţi ar fi de această părere.

— Aşa s-ar zice – spuse sir Joseph scurt. Nu banii lor s-ar duce pe apa sâmbetei. Dacă urăsc ceva mai mult, aceea este să fiu escrocat. Nimeni nu m-a escrocat vreodată fără să fie pedepsit.

— Deci ce hotărâţi?

— Voi iua paralele! Nimeni nu va spune că a primit 200 de lire de la mine degeaba.

Hercule Poirot se ridică, trecu în partea cealaltă a mesei, scrise un cec de 200 de lire şi-l înmână celuilalt.

— Fir-aş al dracului! Cine-i individul?

Poirot clătină din cap:

— Dacă acceptaţi banii, nu mai puneţi întrebări.

Sir Joseph împături cecul şi-l puse în buzunar.

— Păcat! Dar banii sunt bani… Cât vă datorez, domnule Poirot?

— Nu-mi datoraţi prea mult. A fost, aşa cum am spus, un caz lipsit de importanţă. Făcu o pauză, apoi adăugă: până acum, aproape toate cazurile pe care le-am anchetat au fost crime.

— Trebuie să fi fost interesant – spuse sir Joseph.
— Uneori. Destul de curios, îmi amintiţi de unul dintre primele mele cazuri, în Belgia, cu mulţi ani în urmă… Protagonistul vă seamănă foarte mult din punct de vedere fizic. Era un bogat fabricant de săpun. Şi-a otrăvit soţia ca să se însoare cu secretara. Da, asemănarea este remarcabilă.
Sir Joseph scoase un sunet slab, iar buzele îi deveniră vinete. Culoarea îi fugi din obraji. Se lăsă să alunece în fotoliu privind cu ochii holbaţi la Poirot. Apoi cu mâna tremurând se scotoci în buzunar. Scoase cecul şi-l făcu bucăţele.
— Gata, s-a terminat! Consideraţi această sumă onorariul dumneavoastră!
— Oh, dar pretenţiile mele n-ar fi fost atât de ridicate.
— Nu-i nimic, păstraţi-i!
— Îi voi folosi în scopuri de binefacere.
— Fă ce naiba vrei cu ei!
Poirot se aplecă uşor spre sir Joseph:
— Cred că, în situaţia dumneavoastră, ar trebui să fiţi mult mai atent.
Sir Joseph spuse cu voce aproape neauzită:
— Nu vă faceţi griji! Voi fi foarte atent.
Hercule Poirot plecă. Pe când cobora scările, îşi spuse: „Am avut deci dreptate”.
Lady Hoggin îi spuse soţului:
— Ciudat, tonicul ăsta are cu totul alt gust, nu mai este aşa de amar. Ce s-o fi întâmplat?
— Farmaciştii.
— Mormăi sir Joseph – sunt foarte neglijenţi. Prepară un lucru de fiecare dată altfel…
— Asta să fie…
— Zise întrebătoare lady Hoggin.
— Sigur că da, ce altceva ar putea fi?
— Ai mai aflat ceva despre Shan Tung?
— Da, mi-a adus banii înapoi.

— Cine a fost?

— N-a spus. Foarte închis tipul. Nu-ţi face griji!

— Un omuleţ drăguţ, nu-i aşa?

Sir Joseph se înfioră şi se uită iute în jur ca şi cum ar fi simţit invizibila prezenţă a lui Poirot lângă umărul său. Tot timpul avea impresia că-i acolo.

— E deştept ca un diavol, blestematul. Şi continuă în gând: „Greta poate să se spânzure, n-am de gând să-mi risc capul pentru o blondă platinată”.

— Oh!

Amy Carnaby privi nevenindu-i să creadă cecul de 200 de lire.

— Emily, Emily, ascultă!

Dragă Miss Carnaby permiteţi-mi să-mi aduc contribuţia la utilul dumneavoastră fond, înainte ca acesta să se fi închis.

Al dv. Hercule Poirot.

— Amy – spuse Emily Carnaby – ai fost incredibil de norocoasă. Gândeşte-te unde puteai fi acum.

— Wormwood Scrobs sau Holloway?

— Murmură Amy Carnaby. Dar totul s-a terminat, nu-i aşa Augustus? Gata cu plimbările în parc, gata cu foarfecele!

O luminiţă de satisfacţie luci în ochii ei.

— Dragul de Augustus! Păcat! E atât de deştept! Ar fi putut învăţa orice…

SFÂRŞIT